

Visst är det smickrande när dina närmaste så till den milda grad litar på din fångstskicklighet att de lägger hela ansvaret för släktmiddagen i dina händer – men ibland kan det bli för mycket av det goda...

Jultorsken som varade till påska...

Orderm var klar, otvetydig och kunde inte missuppfattas:

"På annandag jul ska vi ha middag för släkten och lutfisken är slut i butiken. Så det får bli kokt torsk. En rejäl bit på 3-4 kilo blir lagom..."

Med blandade känslor packade jag mina kustfiskegrejor. Halva jag kände mig oerhört smickrad över detta förtroende för mig som fångstman. Men den andra halvan fylldes av nervösa dubier och panisk skräck. Tänk om jag inte lyckades få en enda liten torskstjärt..?

I mitt inre kunde jag redan känna nesan och skammen av att komma hem tomhänt och erkänna nederlaget. Jag såg middagssällskapet sitta där med förvånade ansikten och peta bland sås och potatis, medan värden försökte förklara den torftiga måltiden: "Jamen, jag hade ju en på, men den slet sig..."

Ett tag tänkte jag åka ut med en av turfiskebåtarna på sundet. Där brukade man ju alltid få fisk och om inte annat så kunde man kanske tigga en hyfsad torsk av någon granne längs relingen..! Men jag valde istället Hovs Hallar, det väldiga klipputsprånget i norra delen av Skälderviken. Där kände jag dels till ett par osvikliga fiskeplatser, där torsken vanligtvis stod med gälbågs lucka bland tångruskorna, dels visste jag om en djup, vindskyddad, liten grotta, där jag säkert skulle kunna klara mig till efter nyår...

Väl på plats bland de röda hallarna, fylldes jag av ett visst mått av tillförsikt. Vinden var den rätta och Kattegatt hävde sig just så där lojt och rytmiskt, som det brukade göra, när fisket var bäst.

- Jaha, du jultorsk, tänkte jag, medan jag riggade tvåhandshaspeln och fäste ett 40 grams Elbertorsk till lekandet, du är så gott som redan på land...

Fem timmar senare stod jag fortfarande och hamrade på samma ställe. Inte ett hugg hade jag haft. Nu hade solen gått ner bakom hallarna, decembermörkret kom rullande utifrån havet. Ett par kast till och jag skulle vara tvungen att ge upp. Katastrofen var nära.

Då sög det i, tungt och mäktigt, långt där ute i djuphålan, där mitt drag sicksackat över tångtopparna hela dagen!

Jag hade blivit bönhörd! Och som man hade lyssnat på mig, dessutom! En gigantisk torsk – i varje fall när man betänker att den fångades från land – gled efter några minuter in mot klipporna och kunde landas utan dramatik. Fjädersvågen, som var graderad till tio kilo, gick i botten och jag förstod att det här var inte bara en stor torsk, utan en jätte, som mer än väl skulle räcka till den kommande middagen.

Och hur rätt skulle jag inte få...

*** **

Annandagens släktmiddag blev mycket lyckad. Torsken var delikat och lovorden haglade över den stolte fångstmannen. Tuppkammen växte och jag plågade sällskapet gång på gång med färgstarka skildringar av den dramatiska och långvariga kampen!

Dagen innan nyårsafton åt vi "plockefisk" på resterna från annandagen. Det var riktigt gott.

Ett par dagar in på det nya året stod en rykande kittel med fisksoppa på bordet. Ingredienserna kom från en viss jultorsk... Smakligt – men fisksoppa på burk går ju snabbare!

De sista skälvande dagarna i januari dök torsken upp igen på matbordet. Det var ett av de sex paket med torsk, som frusits in vid jultiden, eftersom bara en tredjedel av fisken gått åt till annandagsmiddagen..!

Någon vecka senare var det dags igen. Milda protester hjälpte inte. Jultorsken kom på bordet igen - denna fiskarnas galten Särinner...

En dag i början av mars, när talgoxen sjöng och det droppade från takrännans isskägg, begick vi torskpaketet fyra - eller var det nummer fem? Jag hade nu tappat både räkningen och aptiten och önskade livligt att jag hade kapat linan den där dagen och i stället tillbringat julen i den ensliga grottan...

När påsken stod för dörren tog torsken äntligen slut. Det sista paketet lovade jag frikostigt att själv äta upp i samband med några dagars gräsänklingsliv . Nog är det tur att katter inte kan tala...

I god tid inför nästa jul, fick jag en ny "beställning": "Den där torsken du fångade i fjol var ju jättegod. Kan du inte åka ut och fiska upp en i år också?"

Vänligt men bestämt förklarade jag för beställaren, att fjolårets jultorsk troligen var ren och skär tur, som aldrig skulle upprepas. Milt men bestämt framförde jag åsikten att torsk visserligen kan vara nyttigt, men det finns gränser. Och varsamt men mycket bestämt ledde jag beställaren till den stora frysen i källaren, öppnade locket och visade triumferande:

- Titta där! 15 paket lutfisk till extrapris! Jag hittade dem på Konsum i somras...

Den julen saknades både lutfisk och torsk på julbordet. Katterna förvånades dock än en gång över den plötsligt förändringen i dieten. Och själv fick jag aldrig mer någon "fiskbeställning" . Ett faktum, som jag inte grät speciellt mycket över...